

SARA SHEPARD

PRETTY
LITTLE
LIARS 3

PERFECTIE

the house of books

Oorspronkelijke titel
Perfect

Oorspronkelijke uitgave
HarperCollins

Copyright © 2007 Tekst Sara Shepard en Alloy Entertainment
Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2008 The House of Books,
Vianen/Antwerpen

Vertaling
Willeke Lempens

Vormgeving omslag
Studio Marlies Visser

Omslagbeeld
Getty Images

Opmaak binnenwerk
ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 3627 6
NUR 284/285
D/2008/8899/95

www.thehouseofbooks.com

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOU JE VRIENDEN IN DE BUURT...

Is het jou weleens overkomen dat een vriend of vriendin zich tegen je keerde? Totaal veranderde – van iemand die je dacht te kennen, in iemand... anders? En dan bedoel ik niet een vriendje van de kleuterschool, dat groter en slungelig en lelijk en puisterig wordt; of een vriendinnetje van zomerkamp, met wie je niets meer hebt als ze in de kerstvakantie komt logeren; nee, zelfs niet zo'n meid die zich losmaakt uit jullie clubje, om gothic te worden of zo'n muesli-etend 'de-paden-op-de-lanen-in'-typje. Nee, dan bedoel ik je hartsvriendin – degene van wie jij alles weet en die alles van jou weet. Op een dag verandert ze ineens... in een volkomen ander iemand.

Nou, dat soort dingen gebeuren. In Rosewood bijvoorbeeld.

'Pas maar op, Aria. Straks blijft je gezicht nog zo staan!' Spencer Hastings trok het papier van een sinasijsje en stak het in haar mond. Ze doelde op het dronkenpiratengezicht dat haar vriendin Aria Montgomery trok, terwijl ze haar Sony Handycam probeerde scherp te stellen.

'Je lijkt mijn moeder wel, Spence,' lachte Emily Fields, frunnikend aan haar T-shirt. Er stond een plaatje van een kuiken met een duikbril op en de tekst: *Instant Swim Chick: just add water!* Haar vriendinnen hadden haar eigenlijk verboden in dit soort belachelijke shirts rond te lopen. 'Instant zwemgek: slechts loser

toevoegen!’ had Alison DiLaurentis gegrapt toen Emily binnenkwam.

‘Roept die van jou dat ook altijd?’ vroeg Hanna Marin, terwijl ze het vlekkerige stokje van haar ijsje weggooide. Hanna at altijd sneller dan de rest. ‘Straks blijft je gezicht nog zo staan,’ bootste ze haar eigen moeder na.

Alison bekeek haar van top tot teen en grinnikte toen: ‘Je moeder had je beter kunnen waarschuwen dat je kónt zo zou blijven!’

Hanna’s gezicht betrok. Ze trok snel aan het roze-wit gestreepte T-shirt dat ze van Ali had geleend, en dat maar bleef opkruipen en een witte streep buik liet zien. Alison tikte met haar teenslipper tegen Hanna’s been. ‘Geintje!’

Het was een vrijdagavond in mei, aan het eind van de brugklas. De vriendinnen Alison, Hanna, Spencer, Aria en Emily hadden zich verzameld in de chique woonkamer van Spencers ouders. Op de salontafel stond een doos ijslolly’s, een grote fles Dr. Pepper Cherry-Vanilla-light en al hun mobieltjes lagen er bij elkaar. Toen Ali een maand geleden met een gloednieuw LG-klaptelefoontje op school was verschenen, waren de anderen nog dezelfde dag naar de winkel gerend om er net zo een te kopen. En ze hadden er ook allemaal – net als Ali – een roze leren hoesje omheen. Behalve Aria. Haar hoesje was van roze mohair: zelf gebreid.

Aria stoeide wat met de zoomknop van de camera. ‘Ach, mijn gezicht blijft heus niet zo staan. Ik ben me gewoon aan het concentreren. Dit wordt voor de eeuwigheid, hoor: voor als we beroemd zijn!’

‘Nou, we weten allemaal dat ik dat ab-so-luut word,’ zei Alison. En ze trok haar schouders naar achteren en draaide haar hoofd, om haar zwanenhals goed te laten uitkomen.

‘Waarmee word jij beroemd dan?’ zei Spencer uitdagend – en hatelijker dan ze waarschijnlijk bedoelde.

‘O, gewoon. Ik krijg mijn eigen programma: als een slimmere, knappere versie van Paris Hilton.’

Spencer snoof. Maar Emily tuitte peinzend haar bleke lippen en

Hanna knikte vol overtuiging. Hé, dit was immers Ali: die bleef heus niet hangen in Rosewood, Pennsylvania! Ook al barstte Rosewood naar de meeste maatstaven van de glamour – alle inwoners leken wel figuranten in een fotosessie voor de *Town & Country* – iedereen wist dat Ali nog iets grootsers te wachten stond.

Nog maar anderhalf jaar geleden had ze hun aan de vergetelheid ontrukkt, om hun beste vriendin te worden. En met Ali aan hun zij waren ze dé meiden van Rosewood Day geworden, de privéschool die ze allen bezochten. Ze hadden nu vreselijk veel macht: zij bepaalden wie er cool was en wie niet, zij gaven de mooiste feesten, zij pikten de beste plekje in de studiezaal in, zij waren kandidaat voor de leerlingenraad en wonnen vervolgens met een overweldigend aantal stemmen... Nou ja, dat laatste gold natuurlijk alleen voor Spencer. Jazeker, afgezien van een paar merkwaardige wendingen – en het per ongeluk blind maken van Jenna Cavanaugh, iets waar ze allemaal met enorm veel moeite níét aan probeerden te denken – was hun leven compleet veranderd: van acceptabel in perfect...

‘Zullen we een talkshow doen?’ stelde Aria voor. Zij had zichzelf benoemd tot officiële filmer van de vriendinnenclub – een van de vele dingen die zij later worden wilde, was namelijk de nieuwe Jean-Luc Godard, een of andere vage Franse regisseur. ‘Ali, jij was beroemd en Spencer, jij was de interviewer.’

‘O, en dan was ik de visagiste,’ riep Hanna en ze begon meteen in haar rugzak te zoeken naar haar make-uptas van stipjesvinyl.

‘En ik deed het haar!’ Emily duwde een lok van haar roodblonde bob achter haar oren en wipte vlug naast Ali. ‘Wat heb je toch schitterend haar, *chérie*,’ zei ze met een nep-Frans accent.

Ali trok haar ijsje uit haar mond. ‘Mmm... betekent *chérie* niet vriendinnetje?’

De anderen lachten, maar Emily trok bleek weg. ‘Nee, dat is *petite amie*.’ Ze was de laatste tijd nogal lichtgeraakt als Ali haar voor de gek hield – iets waar ze eerder nooit last van had gehad.

‘Oké,’ zei Aria, terwijl ze de camera op de juiste hoogte zette. ‘Zijn jullie er klaar voor?’

Spencer plofte op de bank en zette een nepdiamanten tiara – nog van nieuwjaar of zo – op haar hoofd. Ze zat al de hele avond met dat ding te spelen.

‘Die mag jij niet op!’ beet Ali haar toe.

‘O? Hoezo niet?’ zei Spencer, terwijl ze de kroon recht zette.

‘Daarom niet! Omdat ik hier de prinses ben.’

‘En waarom mag jij altijd de prinses spelen?’ bromde Spencer. De anderen reageerden een beetje nerveus. Spencer en Ali konden niet zo goed meer met elkaar overweg en niemand wist waarom.

Ali’s mobieltje meldde zich. Ze stak haar hand ernaar uit, klapte het open en draaide zich om, zodat niemand kon meekijken. ‘Ach, wat lief...’ Haar vingers vlogen over de toetsen terwijl ze een sms’je terugstuurde.

‘Wie sms je?’ klonk Emily iel.

‘Kan ik niet zeggen, sorry,’ zei Ali, zonder op te kijken.

‘Kún je niet zeggen?’ deed Spencer verbolgen. ‘Hoe bedoel je?’

Ali keek haar aan. ‘Sorry, prinses, maar je hoeft niet álles te weten, hoor.’ Toen klapte ze haar telefoontje weer dicht en legde het op de leren bank. ‘Nog even wachten, Aria, ik moet plassen.’ En ze vloog de woonkamer uit, naar het toilet op de gang, waarbij ze onderweg het stokje van haar ijsje in de prullenbak mikte.

Zodra ze de toiletdeur op slot hoorden draaien, opende Spencer haar mond: ‘O, zou je haar soms niet willen vermóorden?’

De anderen schrokken zichtbaar. Zij gaven nooit af op Ali. Dat was net zo’n heiligschennis als de vlag van Rosewood Day midden op het schoolplein in de fik steken of toegeven dat je Johnny Depp ook weer niet zó’n stuk vond... maar eigenlijk best oud en eng.

O natuurlijk, diep vanbinnen dachten ze er weleens anders over. Ze hadden Ali dit voorjaar een stuk minder vaak gezien. Zij ging nu meer om met de highschoolmeiden van haar hockeyteam en vroeg Aria, Emily, Spencer en Hanna nooit om samen met hen te lunchen of te winkelen in de King James Mall.

En Ali was geheimen gaan krijgen: geheime sms'jes, geheime telefoontjes, geheim gegiechel over dingen die ze hun weigerde te vertellen. Soms zagen ze opeens dat Ali online was, maar als ze haar dan probeerden te msn'en, reageerde ze nooit.

En zij hadden nog wel hun hele ziel aan Ali blootgelegd! Ze hadden haar dingen verteld die de anderen niet mochten weten; dingen waarvan ze niet wilden dat ze werden ontdekt – in de verwachting dat zij hetzelfde zou doen. Want had Ali hun een jaar geleden, na het Voorval Met Jenna, niet laten beloven dat ze elkaar alles zouden vertellen – werkelijk alles – tot in de eeuwigheid?

Ze bedachten maar liever niet hoe het, als het zo doorging, straks in de tweede klas zou zijn. Maar dat betekende nog niet dat ze Ali haatten!

Aria draaide een lange, donkere haarlok om haar vingers en lachte nerveus. 'Nou... soms, omdat ze zo knap is.' Ze drukte op de aan-knop van de camera.

'Ja, en omdat ze maatje nul heeft,' voegde Hanna eraan toe.

'Ik bedoel maar!' riep Spencer. Ze gluurde naar Ali's mobieltje, dat tussen twee bankkussens in lag. 'Willen jullie haar sms'jes ook lezen?'

'Ikke wel,' fluisterde Hanna.

Emily stond op van de armleuning van de bank. 'Ik weet het niet, hoor...' zei ze, langzaam wegschuivend van het telefoontje – alsof het alleen al verdacht was dat ze er dichtbij zat.

Spencer pakte het ding en keek nieuwsgierig naar het lege schermje. 'Ah, kom op! Willen jullie dan niet weten wie haar net sms'te?'

'Waarschijnlijk gewoon Katy,' fluisterde Emily. Katy was een van Ali's nieuwe hockeyvriendinnen. 'Leg 'm nou terug, Spencer!'

Maar Aria haalde haar camera van het statief en liep naar Spencer toe. 'Kom, we doen het gewoon.'

Ze kwamen allemaal om Spencer heen staan. Deze klapte het telefoontje open en drukte op een toets. 'Mmm... beveiligd.'

'Weet jij haar code?' vroeg Aria, al filmend.

‘Wat dacht je van haar geboortedatum?’ fluisterde Hanna. Ze nam de telefoon van Spencer over en drukte de cijfertjes in. Maar het scherm veranderde niet. ‘Wat nu?’

Ze hoorden Ali’s stem al voordat ze haar zagen. ‘Wat doen jullie daar?’

Hanna gooide het telefoontje vlug terug op de bank en zette toen zo onverhoeds een stap achteruit dat ze tegen de salontafel knalde.

Ali stampte de woonkamer binnen; haar wenkbrauwen vormden een woeste V. ‘Zaten jullie soms in mijn mobieltje te gluren?’

‘Natuurlijk niet!’ riep Hanna uit.

‘Jawel,’ gaf Emily toe en ze liet zich op de bank zakken en sprong toen meteen weer op. Aria schonk haar een waarschuwend blik en verstopte zich toen weer achter de lens van haar camera.

Maar Ali was alweer afgeleid. Spencers oudere zus Melissa, laatstejaars op de highschool, kwam vanuit de garage de keuken binnen – met aan haar arm een tasje van Otto, een afhaalrestaurant in de buurt, en achter haar haar verrukkelijke vriend, Ian. Ali rechtte haar rug; Spencer streek door haar blonde haar en zette haar tiara recht.

Ian stapte de woonkamer binnen. ‘Ha meiden!’

‘Hoi,’ zei Spencer, net iets te enthousiast. ‘Hoe is-ie, Ian?’

‘Best,’ zei Ian met een grijns. ‘Leuke kroon!’

‘Goh, dank je!’ zei Spencer en ze knipperde een paar maal met haar koolzwarte wimpers.

Ali rolde met haar ogen. ‘Kan het nog subtieler?’ kreunde ze zacht.

Maar het was nu eenmaal moeilijk om níet op Ian te vallen, met zijn blonde krullen, perfecte spierwitte tanden en verrukkelijke blauwe ogen. En geen van hen was die voetbalwedstrijd al vergeten, waarbij hij halverwege van shirt was gewisseld en ze vijf glorieuze seconden lang zijn blote borstkas hadden kunnen bewonderen. En bijna iedereen was het erover eens dat Ians goddelijkheid totaal niet was besteed aan Melissa, die vreselijk preuts was en veel te veel op haar moeder probeerde te lijken.

Ian plofte op de bank naast Ali. ‘Wat zijn jullie aan het doen?’
‘O, niks bijzonders,’ zei Aria, terwijl ze de camera bijstelde. ‘We maken een film.’

‘Een film?’ zei Ian met een geamuseerde blik. ‘Mag ik ook meedoen?’

‘Natuurlijk,’ zei Spencer vlug en ze plofte aan de andere kant van Ian neer.

Ian grijnsde recht in de camera. ‘Nou, wat moet ik zeggen?’

‘Eh, we doen een talkshow,’ legde Spencer uit. Ze keek even naar Ali, om haar reactie te peilen, maar die liet niets blijken. ‘Ik ben de gastvrouw; jij en Ali zijn mijn gasten. Ik zal jou eerst nemen.’

Toen Ali schamper snoof, werden Spencers wangen net zo knalroze als haar Ralph Lauren-T-shirt. Maar Ian reageerde niet op haar onbedoelde dubbelzinnigheid. ‘Oké dan, barst maar los.’
Spencer ging wat rechter zitten en sloeg haar gespierde benen over elkaar, als een echte talkshowpresentatrice. Toen pakte ze de roze microfoon van Hanna’s karaokeapparaat en hield hem ter hoogte van haar kin. ‘Welkom bij de Spencer Hastings Show! Voor mijn eerste vraag...’

‘Vraag hem eens wie zijn lievelingsdocent op Rosewood is!’ riep Aria.

Ali veerde op. ‘Mmm, da’s misschien juist een goeie vraag voor jóú, Aria. Vraag hem maar eens of hij het ook met een van zijn docenten zou willen aanleggen... op een lege parkeerplaats of zo...’

Aria’s mond viel open. Hanna en Emily, die bij het dressoir stonden, keken elkaar niet-begrijpend aan.

‘Ach, al mijn leraren zijn flut,’ zei Ian traag, zich geheel onbewust van wat er speelde.

‘Ian, kun je mij álsjeblieft even komen helpen?’ riep Melissa vanuit de keuken, gevolgd door gerammel.

‘Heel even nog!’ riep Ian terug.

‘Ian!’ klonk het geërgerd.

‘Ja, ik weet er een!’ riep Spencer, terwijl ze haar lange blonde

haren over haar schouders gooide. Ze genoot ervan dat Ian meer aandacht had voor haar dan voor Melissa. ‘Wat wil je het liefst als afstudeercadeau?’

‘Ian!’ siste Melissa met opeengeklemd kaken. Spencer wierp door de dubbele keukendeur een blik op haar zus. Het lampje van de koelkast wierp een spookachtige schaduw op haar gezicht. ‘Ik... heb... je... hier... nodig!’

‘Ja, ja, rustig maar,’ antwoordde Ian en hij negeerde haar weer. ‘Eh, ik zou heel graag leren basejumpen.’

‘Basejumpen?’ riep Aria. ‘Wat is dat nou weer?’

‘Met een parachute van een hoog gebouw springen,’ legde Ian uit.

Toen hij begon te vertellen over Hunter Queenan, een van zijn vrienden die het weleens had gedaan, bogen de meiden gretig naar hem toe. Aria zoomde in op zijn kaaklijn, die wel uit steen gehouwen leek. Even flitste haar blik naar Ali, die naast Ian voor zich uit zat te staren. Verveelde ze zich soms? Ze had zeker wat beters te doen: dat sms’je ging natuurlijk over een of ander spannend plan met haar oudere vriendinnen.

Toen keek Aria weer naar Ali’s mobieltje, op het kussen naast haar arm. Wat hield ze toch voor hen verborgen? Wat voerde ze in haar schild?

Zou je haar soms niet willen vermóórdend? Terwijl Ian maar doorkletste, echode die vraag van Spencer door Aria’s hoofd. Diep vanbinnen wist ze dat ze er allemaal zo over dachten: dat het misschien beter was als Ali gewoon ineens... weg was... in plaats dat ze hen langzaam liet stikken.

‘Volgens Hunter geeft basejumpen een ongelooflijke kick,’ eindigde Ian. ‘Beter dan wat dan ook... inclusief seks.’

‘Ian!’ siste Melissa nu waarschuwend.

‘Wauw, klinkt geweldig,’ zei Spencer en ze keek om Ian heen naar Ali. ‘Vind je ook niet?’

‘Jazeker,’ zei Ali met een slaperige blik (ze leek wel in trance of zo). ‘Geweldig.’

De rest van die week was één drukte geweest: toetsen, feestjes plannen, nog wat samen kletsen, nog wat meer spanningen. En toen, op de avond van de laatste dag van de brugklas, was Ali verdwenen. Zomaar. De ene minuut was ze er nog, de andere... weg.

De politie zocht heel Rosewood af naar aanwijzingen. De vier meiden werden apart van elkaar verhoord. Er werd hun gevraagd of Ali zich soms vreemd had gedragen, of er onlangs iets ongevoons was gebeurd. Ze hadden allemaal lang en diep nagedacht. Die avond van haar verdwijning was wel vreemd geweest, ja. Ali had hen allemaal gehypnotiseerd en was de woonschuur uitgerend nadat zij en Spencer een stomme ruzie hadden gekregen over de gordijnen... om nooit meer terug te keren. Maar waren er nog meer vreemde avonden geweest? Ze dachten allemaal even aan die avond dat ze Ali's inbox hadden proberen te kraken, maar verwierpen hem meteen weer. Zodra Ian en Melissa waren vertrokken, had Ali weer normaal gedaan. Ze hadden een danswedstrijd gehouden en met Hanna's karaokeapparaat gespeeld en waren Ali's mysterieuze sms'jes helemaal vergeten.

Vervolgens vroeg de politie of ze dachten dat iemand uit Ali's omgeving haar iets zou willen aandoen. Hanna, Aria en Emily hadden allemaal aan hetzelfde gedacht: Spencer die bromde: Zou je haar soms niet willen vermóorden? Maar nee: dat was een grapje geweest. Toch?

'Nee, er was niemand die Ali iets wilde aandoen,' zei Emily, terwijl ze de ongerustheid in haar hoofd probeerde weg te duwen.

'Absoluut niet,' antwoordde ook Aria, terwijl haar blik die van de potige agent naast haar op de schommelbank ontweek.

'Ik geloof van niet,' zei Hanna, terwijl ze aan het lichtblauwe armbandje frunnikte dat Ali na Jenna's ongeluk voor hen allemaal had gemaakt. 'Ali had met niet zoveel mensen een sterke band. Alleen met ons. En wij waren allemaal stapelgek op haar.'

Oké, Spencer leek boos op Ali te zijn. Maar waren ze dat diep vanbinnen niet allemaal? Ali was perfect – mooi, slim, sexy, onweerstaanbaar – en zij was bezig hen te dumpen. Misschien haat-

ten ze haar daar wel om. Maar dat wilde nog niet zeggen dat ze haar daarom weg wensten!

Maar toch, het is gek wat je allemaal over het hoofd ziet – al ligt het vlak voor je.

I

SPENCERS INSPANNINGEN WORDEN BELOOND

Spencer Hastings zou op een maandagochtend om halfzeven eigenlijk nog lekker in bed moeten liggen. Ze zat echter in de blauw-groene wachtkamer van een therapeut – en voelde zich een beetje alsof ze in een aquarium zat. Haar oudere zus Melissa zat op een smaragdgroene stoel tegenover haar. Zij keek even op van haar lesboek *Grondbeginselen der opkomende markten* – Melissa deed de opleiding Bedrijfskunde aan de universiteit van Pennsylvania – en schonk Spencer een moederlijke glimlach.

‘Ik voel me veel helderder sinds ik bij dokter Evans kom,’ murmelde Melissa, die na Spencer aan de beurt was. ‘Ik weet zeker dat jij haar ook zult mogen. Ze is ongelooflijk.’

Dát was me allang duidelijk, dacht Spencer hatelijk; iedereen die een heel uur onafgebroken naar Melissa kon luisteren, was ongelooflijk.

‘Maar voor jou is ze misschien wel wat heftig, Spence,’ waarschuwde haar zus, terwijl ze haar boek dichtklapte. ‘Ze gaat je van alles over jezelf vertellen, dingen die je misschien helemaal niet horen wilt.’

Spencer ging wat verzitten. ‘Ik ben geen zes meer, hoor! Ik kan heus wel tegen een beetje kritiek.’

Melissa trok één wenkbrauw op, om te laten zien dat ze zich dat ten zeerste afvroeg. Spencer verstopte zich maar achter het tijdschrift *Philadelphia* en vroeg zich af waarom ze hier ook al-

weer zat. Haar moeder, Veronica, had voor haar een afspraak gemaakt bij een therapeut (die van Melissa dus), nadat Spencers vroegere vriendin Alison DiLaurentis dood was gevonden en Toby Cavanaugh zichzelf van het leven had beroofd. Maar Spencer verdacht haar ervan dat deze afspraak tevens was bedoeld om uit te vinden waarom zij haar zus' vriendje, Wren, had versierd. Ze voelde zich prima. Heus. En was naar de therapeut van je ergste vijand gaan, niet net zoets als de plastisch chirurg van een lelijkheid bezoeken? Ze vreesde dan ook dat ze haar aller-eerste therapieessie zou verlaten met het geestelijk equivalent van afzichtelijke nepborsten...

Op dat moment zwaaide de deur open en stak een tengere blondine met een schildpadbril, een zwarte broek en een zwarte tuniek haar hoofd om de hoek.

'Spencer?' zei de vrouw. 'Ik ben dokter Evans. Kom erin.'

Spencer stapte de spreekkamer binnen. Deze was licht, schaars gemeubileerd en leek gelukkig in niets op de wachtkamer. Ze zag een zwartleren bank, een grijze suède stoel en op een groot bureau stonden een telefoon, een chroomkleurige lamp met een kromme hals, een stapel bruinpapieren mappen en zo'n drinkend vogeltje met een gewichtje eraan dat meneer Craft, haar aardrijkskundeleraar, beslist leuk zou vinden. Dokter Evans zette zich in de suède stoel en gebaarde dat Spencer op de bank mocht gaan zitten.

'Zo,' zei de dokter toen, 'ik heb al heel veel over jou gehoord.'

Spencer trok haar neus op en wierp een vluchtige blik richting wachtkamer. 'Van Melissa zeker.'

'Nee, van je moeder.' Dokter Evans sloeg een rood notitieblok open. 'Volgens haar heb jij in je leven nogal wat meegemaakt, zeker de laatste tijd.'

Spencer concentreerde zich op de bijzettafel naast de bank. Op het tafeltje stonden een schaal met snoepjes, een doos Kleenex – natuurlijk – en zo'n IQ-spelletje waarbij je steeds over een penetje heen moest springen tot je er nog maar eentje over had. Thuis hadden ze er precies zo eentje gehad. Toen Ali en zij het een

keer samen hadden opgelost, dachten ze dat ze geniaal waren. ‘Ach, ik geloof dat ik het wel red,’ mompelde ze. ‘Ik ben niet van plan om zelfmoord te plegen of zoiets.’

‘Een goede vriendin van je is overleden; een buurmeisje zelfs. Dat kan toch niet makkelijk zijn?’

Spencer legde haar hoofd tegen de rugleuning van de bank en keek omhoog. Het plafond was zo bobbelig gepleisterd dat het wel een puber met acne leek. Misschien moest ze inderdaad eens met iemand praten – thuis kon ze immers niets kwijt over Ali, Toby of die enge berichten die ze steeds kreeg van die akelige stalker, die zich simpelweg ‘A’ noemde. En haar oude vriendinnen ontliepen haar ook al sinds ze had bekend dat Toby al die tijd had geweten dat zij degenen waren die zijn stiefzus Jenna blind hadden gemaakt – iets wat ze drie lange jaren voor hen had verzwegen.

Maar Toby’s zelfmoord was alweer drie weken geleden en er was bijna een maand verstreken sinds die bouwvakkers Ali’s lichaam hadden opgegraven. Ze kon er al een stuk beter mee omgaan – vooral omdat A eindelijk was verdwenen: ze had niets meer van hem of haar vernomen sinds Foxy, Rosewoods grote liefdadigheidsbal. In het begin had dat zwijgen haar nog nerveus gemaakt – misschien was het wel de stilte voor de storm – maar hoe meer tijd eroverheen ging, hoe meer ze begon te ontspannen. Haar gemanicuurde nagels hadden zich losgemaakt uit de muis van haar hand, ze sliep weer met haar bureaulamp uit, voor haar laatste wiskundeproefwerk had ze een 10 gekregen en voor een essay over Plato’s *Republiek* een 9. Haar breuk met Wren – die haar had gedumpte voor Melissa (die hem op haar beurt weer had gedumpte) – deed al niet meer zoveel pijn en thuis was iedereen weer even afwezig als altijd. Ja, zelfs het feit dat Melissa bij hen logeerde zolang een legertje werklui haar huis in het centrum van Philly opknapte, was bijna draaglijk.

Misschien was de nachtmerrie wel voorbij.

Spencer wiebelde met haar tenen in haar kniehoge laarzen van bruingeel geitenleer. Ze voelde zich eigenlijk best op haar gemak

bij dokter Evans, maar vroeg zich af of ze haar ook over A moest vertellen. Want waarom zou ze daarmee op de proppen komen, terwijl A net uit haar leven was verdwenen?

‘Nee nee, zeker niet. Maar Alison was al jaren vermist; mijn leven heeft intussen niet stilgestaan,’ antwoordde ze ten slotte. Misschien begreep dokter Evans wel dat ze geen zin had om te praten en zou ze de sessie eerder afbreken.

De dokter maakte een notitie; Spencer vroeg zich af waarover. ‘Ik heb ook gehoord dat er tussen jou en je zus iets was met een vriendje.’

Spencers nekharen kwamen overeind toen ze dacht aan Melissa’s verdraaide versie van het Wren-debacle. Daarin lag zij vast in Melissa’s bed slagroom van Wrens blote buik te likken, terwijl haar zus machteloos moest toekijken. ‘O, dat stelde niet zoveel voor,’ bromde ze.

Dokter Evans liet haar schouders zakken en schonk Spencer net zo’n ‘mij-hou-je-niet-voor-de-gek-hoor’-blik als haar moeder altijd gebruikte. ‘Hij had eerst verkering met je zus, is het niet? En jij ging achter haar rug met hem om?’

Spencer klemde haar tanden op elkaar. ‘Ja, ja, ik weet dat ik fout zat. Oké? Ik hoef niet nóg een preek!’

Dokter Evans keek haar recht in de ogen. ‘Nee hoor, ik ga je helemaal geen preek geven. Misschien...’ zei ze, met haar vinger tegen haar wang, ‘misschien had jij er wel je redenen voor.’

Spencers ogen werden wijd. Hoorde ze dat nu goed? Suggesteerde dokter Evans werkelijk dat zij niet honderd procent schuldig was? Mmm, misschien was die 175 dollar toch niet zo godgeklaagd voor een uurtje therapie...

‘Doen jij en je zus eigenlijk weleens wat samen?’ vroeg de dokter na een korte stilte.

Spencer stak haar hand uit naar de snoepjesschaal en pakte een Hershey’s Kiss. Ze trok het zilverpapiertje er in één lange krul vanaf, kneep het samen en stopte het snoepje in haar mond. ‘Nee, nooit. Alleen als onze ouders erbij zijn – maar dan praat Melissa dus nooit tegen mij. Dan scheidt ze alleen maar op over wat ze

allemaal heeft gedaan en zaagt maar door over die dodelijk saai verbouwing van haar.' Spencer keek dokter Evans recht aan. 'Ik denk dat u ook wel weet dat mijn ouders een huis in de Old City voor haar hebben gekocht – voor het behalen van haar college-diploma.'

'Ja, dat weet ik.' Dokter Evans strekte haar armen boven haar hoofd en twee ronde zilveren armbanden schoven richting haar elleboog. 'Fascinérend onderwerp!'

En toen... gaf ze Spencer een knipoog.

Spencers hart sloeg een slag over. De voors en tegens van sisal of jute konden dokter Evans dus ook niet boeien. Yes!

Ze praatten nog een tijdje en Spencer genoot er steeds meer van, totdat dokter Evans op de klok boven haar bureau wees (met een afbeelding van Salvador Dalí's beroemde smeltende uurwerken), ten teken dat haar tijd erop zat. Ze namen afscheid, waarna Spencer de spreekkamerdeur opende al wrijvend over haar hoofd – alsof de therapeute dit letterlijk had opengebroken om in haar hersenpan rond te woelen. Maar dat was lang niet zo erg geweest als Spencer had verwacht.

Toen ze de deur had dichtgetrokken en zich omdraaide, zag ze tot haar verbazing haar moeder in de lichtgroene oorfauteuil naast Melissa in het stijlmagazine *Main Line* zitten lezen.

'Mam!' riep ze en ze trok een frons in haar voorhoofd. 'Wat doe jij hier?'

Veronica Hastings zag eruit alsof ze rechtstreeks van hun manege kwam. Ze droeg een wit T-shirt van Petit Bateau, een skinny spijkerbroek en afgetrapte rijlaarzen en had zelfs wat hooi in haar haar. 'Ik heb nieuws,' zei ze.

Haar moeder en Melissa keken vreselijk ernstig. Spencers maag draaide zich om: er was iemand dood, Ali's moordenaar had opnieuw toegeslagen of misschien was A wel terug. Alsjeblieft niet!, dacht ze.

'Ik ben gebeld door meneer McAdam,' zei mevrouw Hastings, terwijl ze opstond. Meneer McAdam was Spencers economie-docent. 'Hij wilde me spreken over een paar essays die jij enkele

weken geleden hebt geschreven.’ Ze kwam een stapje dichterbij; de geur van haar Chanel No. 5 kriebelde in Spencers neus. ‘Spence... hij wil er eentje nomineren voor een Gouden Orchidee!’

Spencer deed verschrikt een stap achteruit. ‘Een Gouden Orchidee?’

De Gouden Orchidee was de meest prestigieuze essaywedstrijd van het hele land: het highschool equivalent van een Oscar! Als ze won, zou zowel *People* als *Time* haar willen interviewen, zouden Yale, Harvard en Stanford haar smeken bij hen te komen studeren. Spencer had de successen van de Gouden Orchidee-winnaars altijd bijgehouden, net zoals anderen beroemdheden volgen. Zo wist ze dat de winnaar van 1998 nu hoofdredacteur van een toonaangevend modetijdschrift was en die van 1994 op zijn achtentwintigste al lid van het Congres.

‘Inderdaad!’ zei haar moeder met een oogverblindende glimlach.

‘O, mijn god.’ Spencer voelde zich slap worden. Niet van opwinding, maar van ontzetting: de essays die ze had ingeleverd waren namelijk niet van haar... maar van Melissa. Toen ze de opdracht niet op tijd had kunnen afkrijgen, had A voorgesteld wat van Melissa’s oude werk te ‘lenen’. En er was de afgelopen weken zoveel gebeurd dat ze er helemaal niet meer aan gedacht had.

Spencer rilde. Meneer McAdam – of Squidward, zoals iedereen hem noemde – was dol op Melissa geweest toen zij bij hem in de klas zat. Hoe kon het dat hij zich haar essays niet herinnerde – zeker niet als ze zo goed waren?

Haar moeder pakte Spencer bij de arm. Spencer kromp ineen – haar moeders handen waren altijd ijskoud. ‘We zijn zo trots op je, Spence!’

En toen kon ze zich niet langer inhouden. Ze móést dit opbiechten, voor het te erg werd. ‘Mam, ik kan niet...’

Maar mevrouw Hastings luisterde niet. ‘Ik heb meteen Jordana gebeld, van de *Philadelphia Sentinel*. Ken je haar nog? Zij heeft een tijdje bij ons op de manege geleest. Maar goed, zij was door het

dolle heen: er schijnt namelijk nog nooit iemand uit deze streek te zijn genomineerd. Dus nu wil ze een stuk over je schrijven!’

Spencer kneep even met haar ogen. De *Philadelphia Sentinel*: die krant las iedereen hier!

‘Er staat al een afspraak voor het interview plus fotosessie,’ ging mevrouw Hastings verder, terwijl ze haar grote donkergele Tod’s-tas pakte en met haar autosleutels rammelde. ‘Woensdag voor school. Ze brengen een styliste mee. En Uri komt vast wel even langs voor je haar.’

Spencer durfde haar moeder niet aan te kijken, dus staarde ze maar wat naar de leesvoorraad in de wachtkamer: een stapel *New Yorkers* en *Economists* en een groot sprookjesboek lagen te wankelen op een Dubble Bubble-ton vol lego. Nu kon ze dus echt niet meer bekennen dat ze dat essay had gestolen... Maar ach, ze won die Gouden Orchidee toch niet; er waren honderden genomineerden, van de beste highschools, uit het hele land. Ze kwam vast niet eens door de eerste ronde heen.

‘K-k-klinkt geweldig,’ stamelde ze.

En toen paradeerde haar moeder de deur uit.

Spencers blik bleef nog even hangen bij de wolf, voor op het sprookjesboek. Ze had vroeger precies zo’n boek gehad. De wolf droeg een negligé en een muts en grijnsde vuil naar een naïef kijkende blonde Roodkapje. Spencer had er altijd nachtmerries van gekregen.

Melissa schraapte haar keel. Toen Spencer opkeek, keek haar zus haar recht in de ogen.

‘Proficiat, Spence,’ zei ze vlak. ‘De Gouden Orchidee... da’s niet misselijk.’

‘Dank je,’ zei Spencer. De uitdrukking op Melissa’s gezicht kwam haar akelig bekend voor. En toen zag ze het opeens: het was precies dezelfde blik als die van de Grote Boze Wolf.